Szív Ernő

1978

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVII. évfolyam, 1. szám, 2023. január 6.

A professzor úr valóban professzor volt. Három ugyanolyan márkájú és mintázatú, ugyanúgy elkopott öltönye lógott a szekrényében. Meg a frottír fürdőköpeny, a pár fekete cipő, illetve néhány fölstócolt könyv. A professzor úr éveken keresztül látogató volt, de a tavalyi év óta egy bármikor újra bekövetkezhető roham miatt ő is bentlakó lett a nagykórház elfekvőjében. A nővérek kedvelték és féltek tőle. A doktornő is szerette, bár akadtak villongásaik, a professzor úr megszokta, hogy a szabályok az ő akarata és belátása szerint működnek.

A professzor úr heti háromszor magára öltötte egyik öltönyét és átballagott a folyosó másik szobájába. A két kórterem közvetlenül egymás mellett helyezkedett el. Mint látogató éveken keresztül járt a feleségéhez, minden héten háromszor, jóllehet nem mindig ugyanazokon a napokon. Azt tartotta, kell a változatosság. Előfordult, hogy hétfőn, kedden és szerdán látogatta meg a gyógyíthatatlan feleségét, majd legközelebb a következő hét keddjén kopogott végig a folyosón a botja. Aztán csütörtökön és szombaton érkezett. A professzor úr mindig hozott csokoládét, a kórházközeli kávézóban vásárolt tejberizst, narancsgerezdeket, és általában valamilyen görög tárgyú legendát mesélt a feleségének, aki idővel egészen elhalkult, csak a szeme hunyorgása, kezének erőtlen mozdulása jelezte, kíván valamit, korty vizet, zavarja a fény. Csoda, hogy élt. A professzor hamar megértette, hogy a felesége Aphrodité születését unja, máris Echó vagy Nárcisz legendáját elemezte. Esetleg Marszüasz balesetét taglalta. Áttért az argonauták kacskaringós irodalmára. Neki személyesen az a véleménye, hogy a Taigetosz szerepe erősen túlzott a spártaiak életében.